

EEN AB-ONTDEKKINGSBOEK

Sarah Reborn

— DE REIS VAN EEN JONGEN NAAR EEN BABYMEISJE —

KITA SPARKLES

Sarah Reborn

door
Kita Sparkles

Eerste publicatie 2026

Copyright © AB Discovery

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een gegevensbanksysteem, verzonden in welke vorm dan ook, elektronisch, mechanisch, door middel van fotokopiëren, opnemen of anderszins, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteur.

Elke gelijkenis met een persoon, levend of dood, of met daadwerkelijke gebeurtenissen is puur toeval.

Titel: Sarah Reborn

Auteur: Kita Sparkles

Redacteuren: Michael Bent, Rosalie Bent

Uitgever: AB Discovery

© 2026

Vertaald door ABIvy

www.abdiscovery.com.au

Inhoud

Hoofdstuk 1.....	5
Hoofdstuk 2.....	9
Hoofdstuk 3.....	15
Hoofdstuk 4.....	22
Hoofdstuk 5.....	28
Hoofdstuk 6.....	35
Hoofdstuk 7.....	41
Hoofdstuk 8.....	48
Hoofdstuk 9.....	54
Hoofdstuk 10.....	59
Hoofdstuk 11.....	66
Hoofdstuk 12.....	75
Hoofdstuk 13.....	82
Hoofdstuk 14.....	87
Hoofdstuk 15.....	94

Hoofdstuk 1

Ik werd de eerste ochtend na de beslissing wakker met een doorweekte luier, maar een droog bed. Toen mama mijn kamer binnenkwam, vroeg ze simpelweg: "Nou, ben je nat?" Ik wilde geen antwoord geven en bloosde. "Kun je het niet zeggen? Dan moet ik je maar even controleren zoals een baby," zei ze, terwijl ze mijn dekens terugtrok. Ze stak een vinger in het elastiekje van mijn luier. "Het voelt nat aan, wat hadden we afgesproken dat er zou gebeuren als je vannacht in een luier zou plassen zoals een baby?"

Ik bloosde nog meer. "Dat ik een pak slaag zou krijgen tot ik ook als een baby klink," antwoordde ik.

Ze ging op het bed zitten, trok me over haar knie en begon zonder veel aanloop op mijn luier te slaan. Het prikte meteen, maar vooral op de plekken waar de luier de huid op de achterkant van mijn benen raakte. Daarna pakte ze de haarborstel die op de commode lag en ging ze er flink mee door, tot mijn grote verzet.

'Oké, nu is het tijd om het babygehuil er echt uit te lokken,' zei ze eindelijk, terwijl ze mijn luier losmaakte en aan de achterkant open trok. Ik was zo vernederd dat ik überhaupt in deze positie moest zijn, dat het al genoeg was om tranen te laten vloeien, maar niet om helemaal uit te barsten, wat we allebei wisten dat ik nodig had. Ze sloeg hard met de borstel op mijn blote billen, waardoor ik meteen naar adem hapte. De tweede klap ontlokte de eerste 'Ah!' en de derde, vierde en vijfde klap brachten nog drie kreten voort, die steeds intenser en wanhopiger werden. Mijn billen stonden in brand, en dat, in combinatie met mijn vernedering, bracht me volledig over de top. Na tien klappen huilde ik onophoudelijk, net als een tweejarige. Ze stopte pas na twintig klappen.

Ik was blij dat ik nu alleen met mijn moeder thuis was. Mijn zus was een maand bij onze tante en haar twee dochters gaan logeren. Natuurlijk was dat ook de aanleiding voor mijn ondergang. Ik had al stiekem luiers gedragen, maar ik wilde weten hoe het voelde om een

luier en een jurk aan te hebben. Nu mijn zus weg was en mijn moeder aan het werk, had ik onbeperkt toegang tot haar kledingkast en had ik me drie middagen lang verkleed, totdat ik te onvoorzichtig werd en de tijd vergat. Mijn moeder kwam thuis en betrapte me verkleed.

Het was overduidelijk dat ik me prima vermaakte. Mama zei dat als ik er zo van genoot dat ik het stiekem zou doen, we het gewoon openbaar zouden maken. Toen ze zag dat ik daar niet helemaal van geschrokken was, begreep ze dat ik misschien wel op deze manier 'gestraft' wilde worden. Ze wilde het me afpakken, totdat ik zou toegeven dat ik dan waarschijnlijk in bed zou plassen. Verschillende ochtenden werd ik wakker met een natte luier, zonder me te herinneren wanneer het de avond ervoor was gebeurd. Dus besloot ze me te geven wat ik wilde... Totdat ik er zeker van was dat het niet meer was wat ik wilde.

Maar het werkte niet, want ik verlangde eigenlijk naar wat ik kreeg. Hoe vreemd het ook klonk, ik wilde de pak slaag, en ik wilde de luiers en jurken en elke andere straf die ze erbij wilde zetten.

'Nou, dit werkt niet,' zei ze, alsof ze mijn gedachten kon lezen. 'Wat zou de meest gênante straf zijn?' vroeg ze. 'Want dat is blijkbaar wat je wilt.'

'De ergste straf is om zo geslagen te worden,' zei ik, doelend op wat ze me net had gegeven waardoor ik in tranen uitbarstte. 'De ergste straf zou zijn om vaak zo geslagen te worden, de hele tijd luiers te moeten dragen, uit een babyflesje te moeten drinken, door meisjes van school te worden opgevangen en... een babymeisje te zijn.'

Ze overwoog elk punt dat ik noemde. 'Ik denk dat we dat allemaal wel kunnen regelen,' zei ze. 'Het wordt heel gênant voor je, hè? Is dat wat mama's kleine meisje nodig heeft? Een pak slaag en luiers, plagen en vernederd worden?' Ik knikte. 'Zeg het maar,' zei ze.

'Ja, mama, ik heb klappen en schaamte nodig... babyflesjes en jurkjes en oppas. Ik moet huilen als een baby,' zei ik.

Na die bekentenis schudde mama haar hoofd en zette me op de grond. Al snel had ik een droge luier om, die stevig vastgeplakt zat. Daarnaast had ze een schattig matrozenjurkje tevoorschijn gehaald

dat van mijn zusje was geweest. Het was een beetje kort voor me, maar eigenlijk wel leuk. Ze kamde mijn wat langere haar en knipte een pony aan de voorkant en een scheiding in het midden, en maakte van de zijkanten een schattig pixie-kapsel. Het zou niet moeilijk zijn om me voor een meisje door te laten gaan.

Ik werd bij de hand gegrepen en zo naar de auto geleid. Ik wist niet zeker waar we naartoe gingen, maar hoewel ik mijn eigen straf had bepaald, voelde ik me er niet klaar voor. Onze buurvrouw, een twintiger, was de auto aan het wassen toen mijn moeder me naar de auto leidde. Ze keek me eerst even vluchtig aan en draaide zich toen met grote ogen om toen ze besepte dat ik het was in dat kinderlijke, meisjesachtige outfitje. Mijn moeder riep haar.

'Hoi Cassie!' Toen zei ze tegen mij: 'Laten we dit maar meteen afhandelen. De burens zullen het in ieder geval te weten komen. Het is geen privéstraf, want je zei zelf dat je je moest schamen.' Ze draaide zich weer naar Cassie, die met open mond toekeek. 'Iemand is stout geweest,' zei ze, wijzend naar mij, 'en heeft zelf toegegeven welke straf ze verdiende. Toch?' vroeg ze me.

Ik staarde naar de grond, mijn gezicht gloeide warmer dan ooit tevoren, en knikte. "Vertel haar wat je zei dat je bent!" spoorde mijn moeder me aan. Ik keek snel op en zag dat Cassie inmiddels onze kleine straat was overgestoken en op de oprit stond, in onze richting lopend.

Ik keek meteen weer naar de oprit en vond de Mary Jane-schoenen die mijn moeder voor me had uitgezocht en mijn enkelsokken met ruches ontzettend interessant. "Ehm... een... een..." Mijn mond was kurkdroog en ik had een brok in mijn keel. "Een... goed afgeranseld meisje..."

'Waarom?', vroeg mijn moeder.

Ik snoof. "Ik... was nieuwsgierig," bekende ik mijn misdaad. "Ik droeg luiers en trok de kleren van mijn zus aan en verkleedde me als een baby. Ik begon elke nacht in mijn luiers te plassen en nu kan ik niet meer zonder. Ik ben mijn zindelijkheidstraining kwijtgeraakt."

Een enkele traan rolde over mijn wang, maar dat leverde me geen medelijden op.

'O jee, dat klinkt wel stout. En ik dacht nog wel dat je een grote jongen was. Eigenlijk ben je gewoon een baby! Alleen baby's hebben luiers nodig.' Ze plaagde me een beetje. 'Je zou hem... ik bedoel *haar* ... een fopspeen moeten geven,' zei ze. 'Als je een oppas nodig hebt, help ik je graag.'

'Dankjewel,' zei mijn moeder. 'Ik denk dat we dat wel gaan doen. Ze zal minstens een maand zo blijven. Ik ga haar helemaal terugbrengen naar luiers en haar daarna opnieuw zindelijk maken. Wat de fopspeen betreft, we gaan nu naar de winkel om wat spullen te halen!'

Oh, dus daar gingen we heen. Waar meer mensen me zouden kunnen zien.

'Dag, meisje!' Cassie zwaaide naar me. Ze lachte nog steeds toen ik uit het autoraam keek terwijl we de oprit afreden.

Hoofdstuk 2

'Mam, laat me alsjeblieft niet uitstappen bij de winkel,' smeekte ik. 'Laat me gewoon in de auto blijven zitten.'

"Doe niet zo gek. Ik kan een baby toch niet alleen in de auto achterlaten!"

"Maar wat als iemand me ziet?"

Ze rolde met haar ogen. "Wie was het die ik net hoorde zeggen: 'Mama, ik heb een pak slaag en ik moet me schamen'?" vroeg ze op een indringende toon. "Ik geef je wat je nodig hebt." Ze verzachtte haar stem een beetje en voegde eraan toe: "Bovendien wordt het een stuk makkelijker als iedereen het weet, toch? Als iedereen eenmaal verwacht dat je een jurk en luiers draagt, zullen ze er niet meer van schrikken. Ze zouden meer verrast zijn als ze je zonder luiers zouden zien... maar dat zal voorlopig nog niet gebeuren."

Ik staarde opnieuw naar mijn blote benen, de zoom van de rok viel ruim boven mijn knieën. Toen mijn blik langs mijn knieën gleed, zag ik weer de kanten enkelsokjes en de schattige schoenen. We kwamen bij de winkel aan en mama liet me uit de auto stappen; ik stapte met enige aarzeling de parkeerplaats op.

'Je kunt maar beter braaf zijn,' zei ze tegen me. 'Anders zal ik niet aarzelen om die jurk omhoog te trekken en je in je luier zittende billen hier in het openbaar een pak slaag te geven, begrijp je?'

"Ja, mama, ik zal lief zijn!"

Ik dacht dat ik misschien wel uit de problemen zou komen als ik me schattig gedroeg. Ze pakte mijn hand en we liepen samen over de parkeerplaats, terwijl ik me heel opvallend voelde. Toen we bij de winkel aankwamen, tilde ze me op, reikte onder mijn rok om mijn luier te controleren en zette me in het kinderzitje in de winkelwagen.

'Nog steeds droog, braaf meisje.' Eerst dacht ik dat iedereen me aanstaarde en het doorhad, maar toen ze de gangpaden inliep, realiseerde ik me dat de meeste mensen me geen aandacht gaven.

Degenen die dat wel deden, glimlachten me toe alsof ik een schattig klein meisje was.

Nu voelde ik me veel minder kwetsbaar, zelfs in het kinderzitje van een winkelwagentje. Als alles goed zou gaan... Ik fronste mijn wenkbrauwen toen ik zag dat mama... ik bedoel, mam... potjes babyvoeding in het wagentje zette. Als alles goed zou gaan... een slabbetje? Echt? Welke vernederingen moest ik nog meer doorstaan? O nee, geen fopspenen ook nog!

Ik draaide mijn hoofd bijna weg toen ze de verpakking van de fopspen opende, er een uithaalde en die naar mijn lippen duwde, totdat ze me eraan herinnerde: "Heb je nu een pak slaag nodig?" Ik opende snel mijn mond en ze duwde de siliconen speen in mijn mond.

Ik hervatte mijn denkproces. Als alles goed ging, zou ik hier misschien ongemerkt weggkomen! We liepen de luierafdeling in. Terwijl mijn moeder de pakken Huggies bekeek, hoorde ik een stem die ik herkende.

'Hallo, mevrouw Evans! Ik dacht al dat u het was, maar ik wist niet waarom u in het gangpad met babyartikelen stond. Wie is dit?' Kelly uit mijn klas keek me aan. 'Ik wist niet dat u zulke schattige dochttertjes had, ik dacht dat u alleen maar... Oh. Mijn. Hemel!' Ze sloeg even haar hand voor haar mond toen ze me herkende, en toen barstte ze in lachen uit.

Ze herpakte zich net genoeg om één woord uit te brengen. "Waarom?"

'Vertel het haar,' zei mijn moeder tegen me.

'Ehm... omdat ik me als een klein meisje gedroeg,' probeerde ik, nadat ik mijn speen uit mijn mond had gehaald.

'Ze heeft hierom gevraagd,' zei mijn moeder, niet tevreden met mijn poging. 'Ze zei zelfs dat ze het nodig heeft!'

'Zij?' Kelly lachte nog harder. 'Oh, dat is perfect! Ze zei dat ze een babyjurkje aan moet!' Ze keek beter... de stang in het kinderzitje hield mijn benen natuurlijk uit elkaar. 'En luiers!' riep ze uit, bijna gillend. Ik probeerde ze tevergeefs te verbergen. 'Gebruikt ze ze dan ook?'